

Marno János

Pompei

Felriadván az első pillantásom
a vajszínű törülközőre esett, s
kétségbesetten kutatni kezdtem magamban
a kislány után, akivel álmomban
egy tűzlépcsőn szaladtunk lefelé
üldözőink elől, én öltönyben,
nyakkendővel és dús, dróthajú, sötét
sörénnyel, amilyenre úgy áhítoztam
süvölvény éveimben – a kislányt
azonban nem tudtam hova tenni;
majd' negyven éve megy így ez, hol a lift,
hol a tűzlépcső, de normális lakásnak
vagy rendes lépcsőháznak nyoma sem
marad az emlékezetemben. Ne
álmodjon az olyan ember, akinek tészta-
szűrőből van a feje, esernyője fölött
felnyitott marhabelső, feslett égbolt
gyanánt. Az ilyen ember húzódjon
be egy kapualjba a kibomló vihar elől,
és merüljön magába, a félálomszerűbe.
Trappolás közben a kislány mögém került
a lépcsőn, elsodorhattam is a lelkem,
járomcsontom s az orromé is megduzzadt,
mintha ütések érték volna mindenütt
az arcom; összezúzódtam, attól duzzadt
óriásira a fejem, a szemem is két
ödémás hólyag, a fehére eltűnt,
az írisz idomtalan, szirtszürke tócsa,
ezt övezi valami barna, mahagóni anyag,
mintha vadgesztenye pottyant volna mindkét
szemem sűrűregébe. Bogárnak, rovar-
féleségnek sehol semmi nyoma. Olyan
sem, aprócska, amit kikönnyezhetnék.

MARNO JÁNOS (1949) író, költő, műfordító.

S a képen, ahogy visszanéztem, a kislány is eltűnt mögülem, a combomból pedig elhalt egy tetemes darab, nadrágom alatt bármi borzalom előfordulhat. Rémlik most, hogy a kislánnyal egy tűzhányó lábánál vertünk éppen sátrat, az apja voltam talán, vagy a barátja halott apjának, mert barátaim, vagy akiket annak tekintek, sorra halnak ki mellőlem; olvasmányaim pedig szintén a halált hozzák rám, ha nem rémesen összekuszálnak. Frottír törülközőm sárga, mint a Nap, és bolyhos, mint egy naposcsibe-fészek. Nem esett rajta folt, mely lávaömlésre utalna, s ahogy a számba mélyen belenézek, az sem marad utána – kiáltóan – tátva.

